

[Aksel Møller.]

højtærede handelsminister, tilmed også til den højtærede økonomiminister, men det kan vel ikke komme bag på de højtærede ministre. Jeg tænker på hr. Svend Thorsens kronik i Politiken i går, som er interessant netop på det punkt. Han taler om samordningsprincippet tilhængere, som nu er ved at vinde terræn. De findes i meget store tal, siger han, også uden for det radikale venstre, og de ser med tillid hr. Bertel Dahlgaard og hr. Kjeld Philip som ledere af netop økonomiministeriet og handelsministeriet, hvilket giver særlig mulighed for at få opløst den kæpende molboklump, hvori interessernes mænd ofte er havnet. Den kæpende molboklump! Må jeg spørge, om de højtærede ministre i dag havde betroet kæppen alene i hænderne på statsministeren — den kæp, som i molbohistorien fik klumpen til at finde sine ben. For, det, den højtærede statsminister sagde i dag, og det, som han sagde i selve åbningsdebatten om disse meget vigtige problemer med at skaffe en mulighed, hvor andre landes inflation passerer vort lands og dermed kommer til at forøge vor konkurrenceevne og altså til syvende og sidst muliggøre vor tilpasning til de økonomiske muligheder, også en større valgfrihed over for de europæiske muligheder, det har vi hørt før. Det var den samme højtærede statsminister, som i maj 1955 advarede på De Samvirkendes generalforsamling, det var den samme højtærede statsminister, som efter et citat fra Social-Demokraten den 16. januar 1956 sagde omtrent — omend med andre ord end dem, han har brugt i dag — det samme. Jeg skal citere dem fra januar 1956:

„Jeg har ingen kommentarer til den faglige situation, men jeg nærer den største tillid til Eiler Jensen og håber på en løsning uden konflikt.“

Det håb blev beskæmmet. Nu kan det naturligvis være, at den højtærede statsminister nærer den forhåbning, at man ikke to gange i træk kan sætte hans advarsler til side; det kunne jeg tænke mig. Men efter min opfattelse er det ikke tilstrækkeligt. Jeg synes, der burde være taget et regeringsinitiativ her. Når en regering er blevet sammensat, som denne regering er blevet det, så har nogle af dens medlemmer ved ikke

at tage et initiativ svigtet den politik, de gik til valg på. De har ikke taget det initiativ, som skulle tages, og nu spørger jeg igen i forlængelse af denne betragtning: er det, som det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde i går, bebudelsen af et initiativ? Det skylder det radikale venstres ministre os en oplysning om.

Jeg er klar over, at det radikale venstre — sådan har jeg forstået en tale, det ærede medlem hr. A. C. Normann har holdt ude i landet — foreløbig har opgivet voldgiftstanken, og i det ærede medlems tale i går var der egentlig kun forventningen om, at den ville vokse. Men det karakteristiske for den er, at der er omtrent 89 medlemmer her i folketinget, som ville stemme for en ordning, som muliggjorde, at samfundet på et ordentligt grundlag kunne bringe en konfliktsituation ud af verden, hvis parterne ikke ville det selv. Der er 89 medlemmer her i tinget, som vil det, men de 14 af dem er sat i pant! — Ja, jeg skal ikke forlænge den holbergske sammenligning. De er sat i pant, og de har altså slet ingen mulighed, kan jeg forstå på det ærede medlem hr. A. C. Normann, for at føre denne tanke videre, men må lade den ligge og vokse, mens det radikale venstre sidder i regeringen.

Jeg må måske have lov at spørge, om vi da i alt fald ikke kan redde de livsvigtige områder ud af denne situation, om det da ikke er muligt med hensyn til dem at finde et beskyttelsesmiddel for samfundet og finde det nu. Jeg har nok set af meddelelser i bladene i dag, at der er forhandlinger i gang mellem hovedorganisationerne om problemerne; jeg forstår, at man vil henskyde dette til forligsmanden og lade ham få en mulighed for en slags udsættende veto over for en konflikt. Men hvem er forligsmanden i Danmark? Det er en mand, som skal finde et balancepunkt mellem et krav og — må jeg bruge et lidt dårligt udtryk — et modkrav, uden hensyn til den økonomiske situation i samfundet. Jeg henstiller dog meget, at man, inden disse tanker fremsættes her i tinget, overvejer at lade det være statsministeren, som har denne udsættende myndighed. Det er dog, når alt kommer til alt, ham, der mere end nogen anden har ansvaret for udviklingen, og dette kan da ikke være så langt fra det radikale